

DE SUPERBATTERIJ

DE SUPERBATTERIJ

Mark van Waes

2025

Beefcake Publishing

Voor Abel en Andes en ook voor Marco en Mattijs

<i>Tekst</i>	Mark van Waes
<i>Illustratie omslag</i>	Yana Trifona
<i>Redactie</i>	Annelies Fontijne
<i>Met dank aan</i>	Marcel

Eerste druk 2025

© Mark van Waes & Beefcake Publishing

ISBN 9789493293700 – NUR 283

www.beefcakepublishing.be

www.facebook.com/beefcakepublishing

www.instagram.com/beefcakepublishing

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Stiefvaders zijn er in alle soorten. Er zijn natuurlijk lieve stiefvaders die net zoveel van je houden als een eigen vader. Die je meenemen naar het voetbal en net zo'n gek petje dragen als jijzelf. Of die met je gaan racefietsen en je op het laatste moment op zo'n steile berg toch laten winnen terwijl jouw tong al op je knieën hangt. Maar er zijn er ook die de hele dag schelden en mopperen, of die walgelijk dik zijn met plooiën in hun buik die over hun zwembroek hangen. En er zijn er die helemaal niks zeggen en zo mager zijn dat je hun ribben kan tellen. Sommigen vinden zichzelf slimmer dan een professor terwijl ze eigenlijk alleen maar oud papier ophalen en anderen vinden zichzelf heel chic en gebruiken steeds Franse woorden zoals 'mon Dieu' of 'oh la la'. Er zijn er die je voortdurend willen helpen met je huiswerk, ook als je daar niet op zit te wachten. Of precies het tegenovergestelde: die als je daar een hele avond op hebt zitten ploeteren alleen maar zeggen: 'Wat moet je met al die flauwekul.'

De stiefvader van Billy was van die laatste soort: hij vond huiswerk onzin. Het was volgens hem allemaal tijdverspilling dat Billy iedere dag naar school ging en hij vond het stom dat hij van plan was een richting te kiezen met wiskunde en natuurkunde.

'Allemaal bètaonzin,' had zijn stiefvader gezegd toen Billy hem zijn huiswerkschrift eens had laten zien en tot Billy's afgrijzen had hij daarna het schrift voor zijn ogen door-

midden gescheurd en in de prullenbak gegooid. Billy had willen schreeuwen: 'Achterlijke gorilla!' maar hij was bang voor zijn stiefvader want die schold niet alleen maar had hem ooit eens zo'n harde klap gegeven dat Billy's oren twee dagen getuut hadden. Het enige wat hij toen gedaan had was zwijgend het verscheurde schrift uit de prullenbak vissen. Hij was de rest van de middag bezig geweest om met tape alles weer aan elkaar te plakken.

Billy's moeder was gelukkig een lieve vrouw. Ze had de mooiste blauwe ogen die je je kan voorstellen en grappige krulletjes en ze droeg altijd een bloemetjesjurk. Billy had van zijn moeder alleen die lichtblauwe ogen geërfd. Voor de rest leek hij helemaal niet op haar want hij had sluke zwarte haren en was bijna even lang als zij hoewel hij pas dertien was.

Helaas was de promotie van zijn moeder over het oude Egypte nooit gelukt en was ze daarna, omdat ze niet wist wat ze anders moest doen, bij de administratie van de gemeentelijke vuilnisdienst gaan werken. Ze moest 's ochtends om zeven uur van huis en was pas na vijven 's middags terug. Als Billy haar vroeg waarom ze elke dag zo lang moest werken, zei ze dat er een schrijnend tekort aan werknemers was die de administratie van de vuilnisdienst wilden doen. Dat was ook niet erg spannend want je moest vooral bijhouden hoeveel zakken huisvuil er elke dag werden opgehaald. En als er alleen afvalcontainers waren, moest je het gewicht van al die containers bij elkaar optellen. Als de vuilnisophaal niet goed werkte, waren de poppen aan het dansen in het stadje waar Billy woonde. Dan stonden er op de voorpagina van de lokale krant al snel grote foto's van

bergen afval en rotzooi aan de straatkant en moest de burgemeester excuses maken en beloven dat het nooit meer zou gebeuren.

Billy's moeder moest na zo'n ramp nog harder werken en kwam nog later thuis. Het avondeten werd dan gemaakt door Billy's stiefvader die alleen maar hield van grote, doorgekookte, kruimige aardappelen, worst met een beige kleurtje en veel vette saus waar die aardappelen in dreven. Maar Billy's stiefvader vond die aardappelen juist heerlijk omdat hij er lekker op kon zuigen en nauwelijks hoefde te kauwen. Zijn moeder zuchtte altijd als ze die 'sponsaardappelen' kregen maar ze zei dan ook dat ze vond dat haar man best goed kon koken voor iemand zonder diploma.

Waarom zijn moeder met zijn stiefvader was getrouwd had Billy nooit begrepen. Zijn moeder zei dat ze van zijn stiefvader was gaan houden omdat hij zo degelijk was, maar blijkbaar vertrouwde zij hem niet want ze hield haar huishoudportemonnee altijd bij zich en haar bankrekening was geheim.

Zijn eigen vader had Billy niet echt gekend want die was stuurman geweest op een klein vrachtschip en hij was na een orkaan bij Kaap Hoorn nooit meer thuisgekomen. Dat was allemaal lang geleden en Billy kon zich eigenlijk niet goed herinneren hoe hij er had uitgezien. Als hij dat toch probeerde schoof zijn stiefvader iedere keer weer voor zijn ogen en die kon hij wel dromen.

Billy zat overdag en 's avonds meestal op zijn eigen kamer onder de nok van het dak. Niemand kon je daar zien of horen en het enige geluid was dat van de wind in de takken

van de oude boom naast het huis. Hij maakte daar zijn huiswerk. Het was boven altijd rustig want zijn stiefvader vond dat het te veel trappen omhoog waren. Dus op zijn zolderkamer was Billy veilig.

Helaas wilde zijn stiefvader wel elke dag met hem meefietsen naar school. Dat hoefde natuurlijk helemaal niet maar hij deed het omdat Billy's moeder dat een geruststellend idee vond. Wat er in werkelijkheid gebeurde was dat ze 's morgens samen de deur uit stapten en dat zijn stiefvader goed oplette wanneer ze de weg voor hun huis overstaken. Dat was helemaal niet nodig want er was een stoplicht en als dat op groen stond had je alle tijd om over te steken. Maar zijn stiefvader gaf graag commando's en als het licht van rood op groen sprong zei hij: 'Nu! Fietsen!' Eenmaal aan de overkant: 'Fiets niet zo snel, blijf naast me rijden.' Maar na tweehonderd meter zei hij altijd: 'Vanaf hier zoek je het zelf maar uit.' Dan kon Billy de laatste kilometers naar school lekker alleen rijden. Zijn beste vriendinnetje Jasja en zijn beste vriendje Khalid waren er meestal al, want veel kinderen kwamen met de bus. De school begon met een snerpende bel die boven de grote ingangdeur zat. Onder het toezien van de rector, vaak in een pak, liepen de kinderen de school in en naar hun klassen.

De ochtenden vond Billy het leukst omdat er dan meestal les was in natuurkunde, wiskunde en techniek. In de middag waren het vooral de talen en geschiedenis. Van de talen had je alleen iets aan Engels, vond Billy, omdat je daarmee op internet veel makkelijker kon werken. Nederlands, Frans, Spaans en Duits waren vooral saai omdat je alles uit je hoofd moest leren en voor geschiedenis en aardrijkskunde

gold eigenlijk hetzelfde. Billy kwam die saaie middagen door met bedenken wat hij zou doen als hij straks weer thuis was.

Zijn stiefvader keek altijd tv dus zolang hij niet in de woonkamer kwam, was er niks aan de hand. Wat hij meestal deed was zijn schoenen uitdoen, op zijn tenen de trap opsluipen, de zolderdeur zachtjes openmaken en nog zachter achter zich dichtdoen. Dan was hij eindelijk vrij en kon hij zijn schriften vol met uitvindingen uit de la van zijn bureau pakken. Want Billy's diep gekoesterde wens was uitvinder worden. Hij had al een paar uitvindingen gedaan en was in de klas vooral bekend geworden door zijn uitvinding van de appelstroopmarifoon. Dat ding was natuurlijk hopeloos ouderwets omdat alle kinderen mobiele telefoons hadden maar de meeste kinderen mochten hun mobieltjes 's avonds, als ze in bed lagen en moesten slapen, niet gebruiken en dan was die appelstroopmarifoon een handig alternatief. Je kon ermee tot op een afstand van honderd meter met elkaar praten via lege appelstroopblikjes die met elkaar waren verbonden met een strak gespannen staaldraad. Degene die praatte moest dat doen door hard en nadrukkelijk in zijn blikje te spreken en degene die luisterde moest zijn lege stroopblikje tegen zijn oor houden. Als je klaar was met praten zei je: 'Over' en dan was de ander aan de beurt. Door elkaar heen praten ging niet maar dat was niet erg want dat deden de meeste kinderen al met elkaar op het schoolplein. Billy's uitvinding van de stroopmarifoon werkte dag en nacht.

Billy had een stroopmarifoonverbinding met Jef, zijn buurjongen. Die had net als Billy een zolderkamer en die keek uit op Billy's zolderkamer. Vooral in de zomer praatten ze

veel en lang met elkaar als hun ouders allang sliepen en geen idee hadden wat er boven hen gebeurde.

Billy's spannendste uitvinding was de spiek-o-meter. Het was een meter lange strook papier van hooguit drie centimeter breed. Op die strook stonden allemaal woorden in het Nederlands en de vertaling ervan in het Engels bij een Engelse spiek-o-meter, of in het Frans, Duits of Spaans bij een spiek-o-meter in die talen. De lange smalle strook papier was rondom twee luciferhoutjes gerold zodat het hele pakketje, van de lucifers en de daarom heen gerolde strook papier, niet dikker was dan een pink. Het rolletje werd bij elkaar gehouden door twee ovaal ringetjes. Je hield de spiek-o-meter in je linkerhand om dan met je duim de hele strook van voren naar achteren af te rollen en elk woord te vinden, want de woorden stonden in alfabetische volgorde. De leraar die toezicht hield merkte niks zolang je de spiek-o-meter maar goed verstopt in je linkerhand hield.

Billy had verder een elektrische step die hij van zijn moeder had gekregen, een zelfgebouwd zweefvliegtuig zo groot als een laptop en een sterrenkijker. Die laatste was een lange koperen buis van wel vier centimeter diameter met daarin twee lenzen. De buis kon je langer en korter maken met een stelschroef. Je richtte de sterrenkijker op Mars en stelde scherp. Je kon de donkere vlekken op de planeet dan goed zien. Vroeger dacht Billy dat die donkere vlekken zeeën waren maar hij wist intussen dat er op Mars geen zeeën meer waren. Er was ooit water geweest maar dat was om een geheimzinnige reden verdwenen. Misschien wel door een klimaatverandering. Dat kon op aarde dus ook gebeuren en

daarom had Billy besloten dat hij daaraan iets ging doen,
aan die klimaatverandering!